

BOLETIN OFICIAL
ECLESIÁSTICO
DEL
OBISPADO DE MALLORCA.

Circular núm. 55.

A los RR. Curas-Párrocos y Ecónomos de pueblos forenses de la Diócesi y á los Coadjutores en iglesias sufragáneas, cuya poblacion forma distrito municipal separado.

OBISPADO DE MALLORCA.—Hé resuelto que la publicacion de la Bula de la Santa Cruzada para el próximo año 1885 se verifique en esta Santa Iglesia Catedral el día 7 del próximo Diciembre, segundo domingo de Adviento, y el domingo siguiente del propio mes en los demás pueblos de la Diócesi.

Al efecto, V. como encargado de la expedicion, se servirá acudir oportunamente á la Administracion del Ramo, que está á cargo del Sr. D. Juan Sureda y Villalonga, á fin de recoger los nuevos Sumarios y entregar la cuenta de los productos recaudados durante la predicacion que vá á espirar, sin perjuicio de devolver dentro del mes de Enero próximo los Sumarios que hayan resultado sobrantes.

La publicacion deberá hacerse en la forma y con la

solemnidad de costumbre, cuidando V. de invitar atentamente y con la oportuna anticipacion al Ayuntamiento y demás Autoridades locales para que se sirvan asistir al acto religioso.

Dios guarde á V. muchos años. Palma 28 de Noviembre de 1884.—MATEO, *Obispo de Mallorca*.

SECRETARÍA DE CÁMARA EPISCOPAL.

De orden de Su E. I. el Obispo mi Sr. se anuncia á sus amados diocesanos que el día 8 de Diciembre próximo, festividad del misterio de la Inmaculada Concepcion de la Santisima Virgen, á las ocho de la mañana se celebrará una comunion general en el altar mayor de esta Sta. Iglesia y simultaneamente en las capillas de la Concepcion y de San Pedro. Los fieles que concurran á ella y además los que comulgaren en la referida Iglesia á cualquiera hora del citado día y rogaron por la paz y concordia entre los principes cristianos, extirpacion de las heregias y exaltacion de la santa fé católica podrán ganar una indulgencia plenaria aplicable á las benditas almas del purgatorio concedida por la Santidad Pio IX en virtud de Breve Apostólico expedido en 18 de Setiembre de 1875.

Palma 29 de Noviembre de 1884.—*Guillermo Puig*, Canónigo Secretario.

El Sr. Administrador Diocesano de este Obispado, D. Juan Bautista Socías y Sorá se halla expresamente autorizado con asentimiento y beneplácito de esta Autoridad diocesana por el Sr. D. Juan Sureda y Villalonga, Administrador del Ramo de Cruzada, para sustituirle y representarle en todos los actos y funciones concernientes á la publicacion y expedicion de la Santa Bula cuan-

do se halle imposibilitado para asistir personalmente por causa de enfermedad ú otro impedimento legitimo. Lo que de órden de S. E. I. se anuncia en el presente número del BOLETIN OFICIAL ECLESIAÍSTICO de la Diócesi para conocimiento de los Revdos. Párrocos, Coadjutores y demás empleados del Ramo de Cruzada que hayan de entenderse con el Sr. Administrador del mismo para el despacho de los negocios de que estén encargados.

Palma 24 de Noviembre de 1884.—*Guillermo Puig*,
Canónigo Secretario.

HISPANIARUM.

Rmus. Dnus. Benedictus Sanz y Forés, Archiepiscopus Vallisoletanus, aliorum Archiepiscoporum Hispaniarum nomine, a Sanctissimo Domino Nostro *Leone Papa XIII* supplicibus votis postulavit, ut ad cunctas illius regionis Dióceses privilegium extendere dignaretur, nuperrime ecclesiasticæ Provinciæ Tarraconensi concessum, quo, loco Officii votivi de Sanctis Apostolis pro Feria tertia adsignati juxta Decretum Urbis et Orbis diei 5 Julii 1883, persolvi valeat pro eadem Feria Officium votivum Sancti Jacobi Majoris Apostoli, quod ex indulto sa: me: Clementis Papæ IX dato die 23 Julii 1647 recitabatur Feria secunda, ita ut in hac locum deinceps habeat, sicuti pro universa Ecclesia, Officium votivum Sanctorum Angelorum. Sanctitas porro sua, referente subscripto Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, benigne annuere dignata est juxta preces. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 24 Januarii 1884.—D. CARDINALIS BARTOLINIUS S. R. C. Præfect.—*Laurentius Salvati* S. R. C. Secretarius.—*Concordat cum originali.*—BENEDICTUS, Archiepiscopus Vallisolitanus.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI
LEONIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XIII

ALLOCVTIO

HABITA IN CONSISTORIO

DIE X. NOVEMBRIS AN. MDCCCLXXXIV.

VENERABILES FRATRES

Quam aspera in Ecclesiam saevire procella pergat, quam crebrae sint ob hanc caussam quamque graves Nobis praesertim, qui ad gubernacula sedemus, sollicitudines animi subeundae, nemini fortasse melius est quam Vobis cognitum, qui in administranda christiana republica consilium Nobis operamque praestare pro dignitate vestra soliti, saepe in mediis rerum difficultatibus Nobiscum una versamini. Postea vero quam, datis in id Litteris Encyclicis, consilia et artes societatum clandestinarum libere aperuimus, quod omnino a Nobis et officii Nostri et salutis publicae ratio postulabat, inveterata inimicorum odia gravius etiam videntur exarsisse, ut metuendum sit ne magis laboriosa certamina dies afferat.—Verumtamen quoscumque demum casus inimica vis invexerit, securi suscipiemus: in tutela enim patrocinioque Dei omnipotentis conquiescimus, cuius est beneficio datum tributumque Ecclesiae suae, ut, eo auspice et adiutore in omne tempus victrix, in ipsis dimicationibus crescendi caussas inveniat. Quod quidem si superiorum saeculorum. quotquot ab Ecclesia condita fluxerunt, non esset memoria

testatum, satis ea confirmarent quae nos ipsi hoc tempore perspicimus. Ecce hoc ipso teterrimo bello, quod adversus catholicum nomen diu deflagravit, nihil sibi metuens Ecclesia defungitur: atque in eo maxime triumphat, quod in tam pervagata opinionum morumque corruptela, quando summum bonum, quae est fides christiana, circumfusus undique insidiis in periculo vertitur, non rara occurrunt experrectae virtutis documenta, concordiaeque, caritatis, fortitudinis exempla passim in populo christiano renovantur.—Eodemque tempore novas easque perampas regiones Evangelio christiano videmus Dei munere reclusas. Viget catholicum nomen in America: foederatarum civitatum Episcopi hoc ipso mense consilium acturi sunt, deque ecclesiastica disciplina rite ordinanda communi iudicio deliberaturi. Viget idem ac propagatur apud Australianos, apud Indos variisque Orientis partibus, ita ut christianorum multitudo quotidianis propemodum aucta incrementis alios atque alios vicario munere apostolico rectores persaepe requirat.

De Africa vero, quamvis magnam adhuc partem christianae sapientiae expers cultu inhumano silvescat, illud tamen Nos iucunde afficit beneque in posterum sperare iubet, quod instituta christiana satis iam coluntur in septentrionali, quae mari alluitur, ora.—Qua in re non exigua sunt merita unius viri ex amplissimo Collegio vestro, qui communi Africanæ gentis saluti quam maxime intentus, instantia et laboribus assecutus est, ut brevi annorum cursu multa praeclare facta concluderet. Itaque de istius regionis bono valde solliciti sumus; et dum de provehendis per Africanas plagas commerciis civilique cultu his ipsis diebus in Europa consulitur, Nos quidem auspiciore ad salutem consilio Evangelii lumen per ea loca propagare tuerique conamur.—Atque in primis cogitationes Nostras ad se hoc tempore convertit illa non tam urbs, fere enim nulla est, sed memoria urbis opulentæ olim atque imperiosæ. Carthaginem intelligimus: quam si memori admiratione suspiciunt posterī, quod multis

rebus pace belloque floruerit totius Africae princeps et romanae aemula magnitudinis, multo magis suspiciant ob christianas laudes oportet. Ipsa quippe, nota omnibus et vulgata commemoramus, religionem christianam sibi ab urbe Roma allatam maturime complexa est, tamque studiose retinuit, ut sanctissimorum virorum proventu martyrumque fortissimorum numero cum paucis civitatibus comparanda sit. Carthaginensibus Episcopis iam inde ab ultima antiquitate haec dignitas obtigit, ut primatiali potestate Africae universae praeesent. Quod si postea, semel atque iterum vastantibus Africam barbaris, omnia cum religiosa tum civilia decora uno interitu occiderunt, ipsa civitate principe funditus deleta, permansit tamen veterum gloria meritorum, maximeque laus Sedis Archiepiscopalis, quam magnus Cyprianus sapientiâ et virtute sua non paucos annos nobilitatam martyrio demum consecravit.—Nos igitur harum rerum cogitatione adducti paternaque benevolentia christianos ex Africana gente complexi, cum magnopere velimus administrationem rei sacrae apud eos firmiter stabiliri, maturum esse censuimus, ut throni Archiepiscopalis honor, auctoritate Nostra, Carthagini restitueretur: quapropter hac de re Litterarum apostolicarum exempla vobis singulis, Venerabiles Fratres, propediem reddi iussimus.

Menime dubitamus, quin pro summo vestro in Ecclesiam studio magnopere iucunda Vobis accidat ista per vetustae Sedis Archiepiscopalis velut ad vitam revocatio: eodemque tempore non minus gratum acceptumque Vobis fore confidimus, quod amplissimum Collegium vestrum supplere viris decrevimus bene de Ecclesia meritis, quos doctrina, virtus rerum usus, munera gesta valde commendant. II autem sunt.

CAROLUS LAURENZI Episcopus Tit. Amatensis, S. R. et U. Inquisitionis Assessor, quem S. R. E. Cardinalem Ordinis Presbyterorum in Consistorio Secreto die 13 Decembris 1880 creavimus, hodieque publicamus:

MICHAELANGELUS CELESIA, Archiepiscopus Panormitanus ex Ordine S. Benedicti:

ANTONIUS MONESCILLO Y VISO, Archiepiscopus Valentinus:

GULIELMUS MASSAIA, Archiepiscopus Tit. Stauropolitani, ex Ordine Minorum Capulatorum:

CAELESTINUS GANGLBAUR, Archiepiscopus Viennensis ex Ordine S. Benedicti:

ZEPHYRINUS GONZALEZ Y DIAZ, Archiepiscopus Hispalensis ex Ordine Praedicatorum:

CARMEN MEROSI GORI, S. Congregationis Consistorialis et S. Collegii Secretarius:

IGNATIUS MASOTTI, S. Congregationis Episcoporum ut Regularium Secretarius:

ISIDORUS VERGA, S. Congregationis Concilii Secretarius.

Quid Vobis videtur?

Itaque auctoritate omnipotentis Dei sanctorum Apostolorum Petri et Pauli et Nostra creamus et publicamus S. R. E. Presbyteros Cardinales.—MICHAELANGELUM CELESIA.—ANTONIUM MONESCILLO Y VISO.—GULIELMUM MASSAIA.—CAELESTINUM GANGLBAUER.—ZEPHYRINUM GONZALEZ Y DIAZ.—et Diaconos Cardinales—CARMINEM MEROSI GORI.—IGNATIUM MASOTTI.—ISIDORUM VERGA.

Cum dispensationibus, derogationibus et clausulis necessariis et opportunis. In nomine Patris ☩ et Filii ☩ et Spiritus ☩ Sancti. Amen.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI
LEONIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XIII

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS

CONFIRMATVR IVDICIVM

A CARDINALI ARCHIEPISCOPO COMPOSTELLANO LATVM

SVPER IDENTITATE CORPORIS

S. IACOBI M. APOSTOLI

ITEMQVE SS. ATHANASII ET THEODORI DISCIPVLORVM EIVS.

LEO EPISCOPVS

SERVVS SERVORVM DEI

AD PERPETVAM REI MEMORIAM.

Deus Omnipotens, qui mirabilis est in Sanctis suis, providentissime voluit, ut quum eorum animae caelo receptae gaudio perfundantur sempiterno, corpora condita terris singulari observantia colantur ab hominibus et religionis splendore honestentur.—In his vero Dei providentia et misericordia luculenter apparet, qui cum multa sinat per ea divinitus accidere, simul et utilitati consulit nostrae, et gloriae, quam sancti sui consequuntur in terris. Haec enim caelitem beatissimorum pignora, quae nobiscum manent, quoties invisimus, toties admirabilem praeclarissimarum virtutum seriem, quibus illi in mortali vitae cursu in exemplum ceteris praeluxere, me-

memoria repetimus, et ad eas imitandas vehementer adducimur. Sunt autem, teste Ioanne Damasceno, sanctorum corpora perennes in Ecclesia fontes, ex quibus tamquam rivuli salubres effunduntur in populos christianos dona caelestia, beneficia, et ea omnia quibus maxime indigemus.—Quapropter non mirum est si providentis Dei consilio nonnulla sanctorum corpora, quae antea in oblivione posteritatis velut in tenebris delitescerant, his potissimum temporibus in lucem prodeant, quibus et Ecclesia maximis agitur fluctibus, et egent christiani aciori ad virtutem incitamento. Hoc nostro vertente saeculo cum a potestate tenebrarum teterrimum indictum fuerit bellum adversus Dominum et adversus Christum eius, auspiciato quidem et divinitus inventi sunt sacri cineres sancti Francisci Assisiensis, sanctae Clarae Virginis Legiferae, sanctorum Ambrosii Pontificis Doctoris, Gervasii et Protassii martyrum, Philippi et Iacobi Apostolorum.—Horum in numerum adsciscendi sunt sanctus IACOBVS MAIOR Apostolus et discipuli eius Athanasius et Theodorus, quorum corpora nuper in templo principe civitatis Compostellanae reperta sunt.

Ex constanti et pervulgato apud omnes sermone, iam inde ab Apostolorum aetate, memoriae proditum est, publicisque Decessorum Nostrorum litteris confirmatum, sancti Iacobi corpus, postquam ille ab Rege Herode capitis damnatus martyrium fecerat, à duobus discipulis eius, Athanasio et Theodoro clam fuisse subductum. Hi cum valde metuerent reliquias sancti Apostoli nullas futuras, si Iudaei corpore potirentur, eo in navim imposito solverunt ex Iudaea, deinde sospite transmissione attigere Hispaniam, eamque circumvecti ad extremas Gallaeciae oras appulerunt, ubi, uti pia et antiqua traditio habet, post Christi in caelum ascensum sanctus Iacobus divino consilio apostolico munere functus erat. Ibi quum Hispaniensem civitatem quae Iria Flavia nominabatur, accessissent, in praediolo quodam manere decreverunt, mortalesque Apostoli exuvias, quas secum avexerant, in crypta

saxo defossa intra loculum romano opere constructum condiderunt, parvumque super erexerunt sacellum. Sed exacto vitae cursu cum Athanasius et Theodorus naturae concessissent, christiani, qui ea loca incolebant, tum propter eximiam de duobus viris opinionem, tum ne hi a corpore quod in vita sancte asservaverant post mortem seiungerentur, ambos in eodem sepulcro composuerunt unumquemque ad Apostoli latus.—Vexatis paullo post caesisque christianis, ubicamque terrarum Romani Imperatores dominabantur, sacrum hipogeum delituit aliquandiu. Verum ubi, tranquillitate parta, apud Hispanos homines, qui praecipua sancti Iacobi religione tenebantur, de translato eius corpore fama percrebuit, ad sepulturae locum concursus fieri coepit haud minori fortasse pietatis studio quam quo Romae et alibi sepulcra Principum Apostolorum, et Hieromartyrum coemeteria visebantur. Labentibus vero annis cum barbari primum, deinde Arabes imperio ductuque Muzae invasissent in Hispaniam, et eas praesertim regiones, quae mare adiacent crebis incursionibus divexarent, sacer sepulcri locus, exciso et everso sacello, sub ruinarum mole in obscuritate latuit diuturna.—Non tamen vetustate oblitterata est apud Hispanos sacri pignoris memoria. Ineunte enim saeculo IX cum Rex Alfonsus, qui dictus est Castus, Hispaniam obtineret, et Iriae Flaviae Ecclesiae datus esset Episcopus Theodominus, super cryptam, quae sancti Iacobi et duorum discipulorum reliquias contegebant, constans fama est veluti refixam caelo stellam splendidissimam apparuisse, quae suo fulgore iudicium faceret loci, ubi sacri cineres conditi fuerant. Episcopus Theodominus tanto felix auspicio auctori Deo supplicationes indixit, deinde submotis reiectisque veteris sacelli rudibus, eo investigando pervenit, ubi, tamquam in cognato sepulcro, tria sanctorum corpora distinctis loculis iacebant. Tunc ut locus ille religione sanctus humanis esset prasidiis munitior, murum in circuitu eduxit, sacrumque thesaurum firmis substructionibus circumsepsit,

quae res ut ad aures Regis Alfonsi pervenerunt ad sanctum Apostoli sepulcrum venerabundus statim accessit, vetus sacellum in novam formam a solo reficiendum curavit, iussitque, fundi illius possessionem, terminis ad tria millia prolatis, in templi tuitionem perpetuo adtribui. Urbs interea cryptae propinqua, quae hactenus Iria Flavia vocabatur, ex visu elucentis stellae potioribus auspiciis Compostellae sibi nomen imposuit.—Sed ad illustrandum Apostoli sepulcrum, praeter illud caeleste signum, non pauca divinitus facta sunt, ita ut non modo ex finitimis civitatibus et oppidis, sed à longinquis etiam locis ad sacros cineres supplicatum populi venirent. Quare Rex Alfonsus III Decessoris sui exemplum imitatus exaedificationem amplioris templi aggressus est, ita tamen ut antiquus locus intactus maneret, et illud properata molitione absolutum regio sumpta exornavit.

Exeunte saeculo X efferatae Arabum copiae, rursus in Hispaniam irruptione facta, oppida complura diriperunt, ac magna civium edita strage, omnia ferro et incendiis vastarunt, Nefandissimus Emirus Almansor, quem sepulcri sancti Iacobi cultus non latuerat, ad direptionem et eversionem animum iam intenderat; quod si perficere potuisset maximum Hispanorum praesidium, et in quo erat eorum spes omnis, sese expugnaturum arbitrabatur. Quapropter eis, quos praedonibus suis praefecerat, imperat Compostellam recta proficiscantur, urbem adorianur, templum et sacra omnia dedant igni delenda. At Deus exortum iam et dilapsum incendium ad presbyterii limen restinxit, et Almansorem eiusque copias foedis torminibus percussit, quibus divexati Compostella discesserunt, et fere omnes cum Almansore subita morte perierunt.—Extabant adhuc sparsi circa hypogeum cineres hostilis ferocitatis reliquiae, divini praesidii documentum. Quibus e malis ubi se emersit Hispania, Compostellae Episcopus Didacus Pelaez, in ipsis ruderibus veteris templi amplior aedem ab inchoato excitavit, quae a posteriori Episcopo Didaco Gelmirez, splendidiore cultu et maiestate

aucta Basilicae nomine et iure donata est. Huius Episcopi praecipua cura fuit sacras reliquias sibi traditas recognoscere, et educto in sublime pariete, loculum inaccessum reddere. Quae inter agenda ex sacris ossibus particulam quamquam dissociare non dubitavit, eamque sancto Attoni Pistoriense Episcopo adiectis litteris dono misit. Partem hanc ex hodierna peritorum inspectione compertum est demptam fuisse ex capite: ea enim est, quae apophysis mastoidea vocatur, sanguine adhuc respersa, utpote quae gladii ictu, quum caput cervicibus abscinderetur, percussa est. Hae reliquiae prodigiorum fama et avita civium religione sanctae singulari pietatis studio coluntur adhuc ab Ecclesia Pistoriensi.—Interea Hispaniensis Sanctuarii fama longe lateque pervulgata, innumerabiles peregrinorum cohortes ex universis fere terrarum partibus illuc confluebant, et adeo crevit frequentia, ut ingentibus peregrinantium catervis ad sancta Palaestinae loca et ad limina Apostolorum Petri et Pauli, merito compararentur. Ac proinde Romani Pontifices Decessores Nostri dispensationem voti de peragenda Compostellana peregrinatione suscepti, Apostolicae Sedi reservarunt.

Saeculo XVI nondum exacto, cohorta est foeda et atrox tempestas, qua per Hispaniam fere totam saeviente, sacrum Apostoli sepulcrum in periculo fuit non tam communi, quam proprio. Indicto enim bello Hispanos inter et Britannos, hi, qui a catholica fide ad haeresim desciverant, praedari et diruere catholicorum templa, et sacra omnia violare et delere sibi constituerant. Quapropter in Gallaecia, regione mari citima, exposito exercitu, sacras aedes everterunt, caelitem beatorum imagines, reliquias et qua omnia sanctiora habentur, haeretico furore combusserunt, deinde ad perniciosam, ut aiebant, superstitionem extinguendam, Compostellam versus castra moverunt.—Praeerat id temporis Compostellanae Ecclesiae piissimus Archiepiscopus Ioannes a sancto Clemente, qui collatis cum Canonicis consiliis de sacris Sanctorum reli-

quibus tuto in loco recondendis, hanc praecipuam de sancti Iacobi exuviis curam sibi suscepit. Sed cum iam hostes instarent, tumultuario opere ab eo clanculum tria corpora condita sunt: cavit tamen ut novus locus ex veteris illius, romano more constructi, ruderibus constitueretur, ut aliquod superesset posteris earum identitatis testimonium. Postquam recessum ab armis et belli pericula propulsata sunt, cives Compostellani, et peregrini qui ea loca frequentes adiverant pro certo habebant, sacros cineres eodem esse adhuc in loco ubi primitus composita requieverant. Posteriores autem in ea opinione fuerunt qua maiores, ita tamen ut temporibus nostris censerent christifideles in abside sancti sacelli maioris eadem sacra pignora servari, quapropter illuc ad adorandum propius accederent, et Basilicae Clerus quotidiana supplicatione ibi cum antiphonae cantu finem poneret.

Cum vero Venerabilis Frater Noster S. R. E. Cardinalis Paya y Rico hodiernus Archiepiscopus Compostellanus aliquot abhinc annis restituendae Basilicae operam aggressus esset, consilium cepit, quod iamdiu agitabat animo, investigandi locum ubi sancti Iacobi, et discipulorum eius Athanasii et Theodori reliquiae sitae essent. Quare ad opus tanti momenti viros peritissimos delegit in ecclesiastica dignitate constitutos, qui operarios dirigerent. Sed praeter opinionem omnium res ceciderunt. Explorato enim toto hypogeo et latebris quotquot extant adhuc circum altare maximum nihil reperi-
tum est. Demum quo maior cleri et populi ad orandum ferebatur devotio, in centro scilicet absidis post altare maius, et ante aliud altare interius effossum est pavementum, et cum opus ad duo cubita processisset, occurrit operariis arca, cuius in operculo crux insculpta videbatur. Arca erat lapidibus et lateribus confecta ex antiquioribus crypta ac sepulcro excerptis. Remoto coram testibus operculo, ossa reperta sunt ad tria sceleta sexus virilis pertinentia. De iis omnibus Venerabilis Frater Cardinalis Archiepiscopus Compostellanus, secundum sacri Concilii

Tridentini sanctiones, auditis doctorum piorumque viro-
rum consiliis, et lectissimorum peritorum sententiis, pro-
cessuales condidit tabulas, inquisitumque est, constaret
ne in repertis reliquiis de identitate corporum sancti
Iacobi Maioris Apostoli et duorum discipulorum eius
Athanasii et Theodori? Haec omnia ad ecclesiasticae dis-
ciplinæ praecepta perpendens, adhibitoque intelligenti
iudicio, annuit et approbavit. Deinde idem Venerabilis
Frater Archiepiscopus Compostellanus acta omnia et
sententiam suam ad Nos misit, petiitque supplex, ut
sententia eadem supremo Nostrae Apostolicae auctoritatis
iudicio confirmaretur.

Nos admotas Nobis preces benigne excipientes, cum
probe noverimus venerabile sancti Iacobi Maioris sepul-
crum inter celeberrima sanctuaria iure posse censi,
quae in toto orbe terrarum a christianis coluntur,
sacrisque celebrantur peregrinationibus ad suscepta vota
persolvenda: idemque a Decessoribus Nostris Paschali II,
Callisto II, Eugenio III, Anastasio IV et Alexandro III
datis constitutionibus fuisse privilegiis et honoribus
ornatum et auctum, voluimus ut ad tantum negotium ea
conferretur diligentia, quam semper Apostolica Sedes
adhibere consuevit. Quamobrem ex Sacro Consilio sacris
tuendis Ritibus praeposito, aliquot S. R. E. Cardinales
destinavimus, nimirum Dominicum Bartolini Praefectum,
Raphaellem Monaco Lavalletta, Miecislaum Ledochowski,
Aloisium Serafini, Lucidum Mariam Parocchi, Angelum
Bianchi et Thomam Zigliara; nec non eiusdem S. Congre-
gationis praesules Officiales dilectos Filios Magistros Vin-
centium Nussi Protonotarium Apostolicum, Laurentium
Salvati ab actis, Augustinum Caprara Quaesitorem de
honoribus caelestium, una cum Aloisio Lauri Assessore;
quibus idem negotium examinandum commisimus. Con-
ventu habito ad Vaticanas Nostras Aedes die xx Maii
vertentis anni, omnibus ad trutinam severa disquisitione
vocatis, responsum datum est «*dilata, et ad mentem.*»
Mens vero fuit ut nonnullae animadversiones gravioris

momenti accuratius diiudicarentur.—Quae res ut expedite ad exitum perveniret, iussimus dilectum Filium Magistrum Augustinum Caprara Sanctae Fidei Promotorem Compostellam proficisci, ut ibi singula quaeque inspiceret, inquireret, referret. Ille testibus, quos prius iusiurandum adegerat, auditis; compositis nonnullis contradictionibus, quae in eorum relatione subesse videbantur; examinatis archeologiae, historiae et anathomiae peritis Matrili et Compostellae, qui de re sententiam ferrent; inspectis vetustioris loculi ruderibus et cum his, quibus arca reliquias continens constituitur, comparatis, nec non inspecto loco sub abside ubi hae inventae sunt; demum quum rursus percontatus esset peritos physicos de singulis sacrorum ossium partibus, Romam reversus accurata relatione demandato sibi munere perfunctus est.—Quare iisdem collectis comitiis ad Vaticanum die XIX Iulii huius anni dubitationum discussa caligine et veritatis lumine clarius exorto ad propositum dubium «An sententia lata a Cardinali Archiepiscopo Compostellano de «identitate reliquiarum, quae in centro absidis sacelli «maximi Metropolitanae eiusdem Basilicae repertae sunt «et sancto Iacobo Maiori Apostolo, eiusque discipulis «Athanasio et Theodoro tribuuntur, sit confirmanda in «casu, et ad effectum de quo agitur?» Dilecti Filii Nostri Cardinales itemque Praesules Officiales considerantes omnia, quae proposita erant, ita vera et probata esse, ut refellere nequis posset, ideoque cognitionem rei certam adesse, quae secundum sacros canones et Summorum Pontificum Decessorum Nostrorum Constitutiones in hisce negotiis desideranda est, ita rescribere: «*Affirmative, seu sententiam esse confirmandam.*»

Quae cum Nobis a dilecto Filio Nostro Dominico Cardinali Bartolini, eiusdem sacrorum Rituum Congregationis Praefecto relata fuissent, non mediocri Nos laetitia affecti sumus, et toto ex animo Deo Optimo Maximo gratias egimus, cui placitum est ut Ecclesia sua, in tanta praesertim temporum iniquitate, novo hoc thesauro dites-

ceret. Propterea supra dictam peculiaris sacrorum Rituum Congregationis sententiam libenter in omnibus ratam habuimus et confirmavimus. Insuper mandavimus ut die xxv Iulii sancto Iacobo Apostolo sacra Nostrum confirmationis decretum in Ecclesia Nationis Hispanicae sanctae Mariae de Monte Serrato in Urbe dicata, post Evangelii lectionem ex ambone publicaretur, praesentibus dilecto Filio Nostro Dominico Cardinali Bartolini Sacrorum Rituum Congregationis Praefecto, et dilectis Filiis Magistris Laurentio Salvati ab actis, Augustino Caprara Quaesitore de honoribus caelestium, cum Aloisio Lauri Assessore et Ioanne Ponzi pro tabulario.

Nunc vero ea, quae per supradictum decretum constituta sunt solemniore Apostolicae auctoritatis documento, novoque Nostrae confirmationis actu communire volentes, Decessorum Nostrorum vestigia persecuti, nempe Benedicti XIII, Pii VII et Pii IX, qui de identitate corporum sanctorum Agustini Pontificis Doctoris, Francisci Assisiensis, Ambrosii Pontificis Doctoris, Gervasii et Protasii martyrum iudicium tulerunt; Nos quoque quibuscumque dubitationibus et controversiis diremptis, Venerabilis Fratis Nostri Cardinalis Archiepiscopi Compostellani sententiam de identitate sacrorum corporum Beati Iacobi Maioris Apostoli, et sanctorum discipulorum eius Athanasii et Theodori, ex certa scientia atque etiam motu proprio, Apostolica auctoritate approbamus et confirmamus et in perpetuum firmam et validam fore decernimus. Praeterea volumus et iubemus, ne cui fas sit sacras Reliquias, quae iam in veteri conditorio repositae sunt et sigillo super obsignatae, vel earum particulas dissociare demere vel adsportare sub poena excommunicationis latae sententiae, cuius absolutionem Nobis et Nostris Successoribus omnino reservamus.

(Se concluirá.)